

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Opocznie w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : **SSR Agnieszka Róg**

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Rolnik

w obecności oskarżyciela publicznego – bez udziału

po rozpoznaniu dnia 26.04.2017r. , 6.12.2017r.

sprawy : R. C. s. M. i J. z domu K. ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że : w dniu 07 sierpnia 2016 roku około godz. 06:30 na prostym odcinku drogi w miejscowości J. , Gm. D. , woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób ,że kierując samochodem osobowym marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...) , będąc w stanie nietrzeźwości - 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , jadąc z nadmierną prędkością nie zapanował nad pojazdem zjeżdżając na lewą stronę drogi w następstwie czego pojazd dachował na skutek czego pasażer pojazdu K. S. doznał ciężkich obrażeń ciała ,a w następstwie których zmarł w Szpitalu (...) w O. po około 1,5 godziny od wypadku ,

tj. o czyn z art. 177 par. 2 kk w zw.z art. 178 par. 1 kk

orzeka:

1/ Oskarżonego R. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 par. 2 kk w zw. z art. 178 par. 1 kk i za to na podstawie art. 177 par. 2 kk w zw. z art. 178 par. 1 kk wymierza mu karę 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności .

2/ Na podstawie art. 63 par. 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 7 sierpnia 2016r. godz. 13 30 do dnia 3 stycznia 2017r. godz. 14 50 , przyjmując , że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności .

3/ Na podstawie art. 42 par. 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio .

4/ Na podstawie art. 43 par. 3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu do właściwego wydziału komunikacji dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów .

5/ Na podstawie art. 47 par. 3 i par. 4 kk orzeka od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. A. tytułem nawiazki kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych.

6/ Na podstawie art. 44 par. 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod pozycją 7 na k. 229 akt sprawy poprzez zniszczenie .

7/ Na podstawie art. 230 par. 2 kpk nakazuje zwrot oskarżonemu dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod pozycją 2-6 , 8 , zaś P. G. dowodu rzeczowego pod pozycją 9 na k. 229 akt sprawy ,

8/ Wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych i zasądza tytułem kosztów postępowania w sprawie kwotę 7.227 , 56 (siedem tysięcy dwieście dwadzieścia siedem 56/ 100) złotych .

Sygn. akt II K 714/16

UZASADNIENIE

W dniu 6 sierpnia 2016 r. oskarżony R. C. wraz z pokrzywdzonym K. S. do późnych godzin wieczornych spożywali alkohol. Mężczyźni wypili łącznie około 1 litr wódki. Nazajutrz około godz. 6.10 oskarżony wraz z konkubiną P. G. i pokrzywdzonym K. S. udali się samochodem na grzyby. Pojazdem marki A. (...) o nr. rejestracyjnym (...) kierował oskarżony. P. G. zajmowała fotel obok kierowcy, a pokrzywdzony siedział na tylnej kanapie. Kierowca i pasażerowie nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa. K. S. w trakcie jazdy przesiadł się na środek tylnej kanapy i wychylając się między przednie fotele rozmawiał z oskarżonym. R. C. prowadził samochód ze stałą prędkością około 100 km/h, nie przyspieszał, ani nie hamował. K. S. zachęcał oskarżonego do szybszej jazdy. Pokrzywdzony przy tym gestykułował trzymając ręce między fotelami oraz klepał oskarżonego po prawej ręce. R. C. zwracał uwagę siedzącemu z tyłu pasażerowi, aby tego nie robił. Po minięciu kapliczki w K. na prostym odcinku drogi, oskarżony na skutek klepnięcia przez pokrzywdzonego w ramię, skręcił na przeciwległy pas ruchu, po czym natychmiast skorygował tor jazdy i kontynuował jazdę po swoim pasie. P. G. bała się szybkiej jazdy i prosiła oskarżonego, aby zwolnił, czego ten nie zrobił.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. C. – k. 353v., 43, 54, zeznania świadka P. G. – k. 354v.-355, 10-13, 172-175/

Około godziny 6.30 oskarżony dojechał do m. J.. Droga przebiegała prostym odcinkiem jezdni o szerokości 5 m. Jezdnia o nawierzchni asfaltowej była sucha, czysta i gładka. Pobocza po obu stronach jezdni były trawiaste, o szerokości 1,5 m. Widoczność była dobra. temperatura powietrza wynosiła 15°C. W tym miejscu obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 90 km/h.

/dowód: protokół oględzin wypadku drogowego – k. 4-5/

P. G. zdecydowała się zapiąć pas bezpieczeństwa. Odwracając się zauważyła, że pokrzywdzony chwycił prawą ręką oskarżonego powyżej łokcia. Wówczas pojazd zjechał prawymi kołami na prawe pobocze.

/dowód: zeznania świadka P. G. – k. 354v.-355, 10-13, 172-175/

Na skutek tego oskarżony podjął decyzję o gwałtownym wjechaniu z powrotem na jezdnię. Wtedy pojazd przemieścił się przez jezdnię w kierunku lewego pobocza. Oskarżony zaczął hamować w momencie zjechania lewego przedniego koła z jezdni na lewe pobocze. W tej chwili samochód poruszał się z prędkością od 91,03 do 100,9 km/h. Pojazd stracił stateczność ruchu i zaczął obracać się tyłem w lewą stronę, co zainicjowało przewracanie się samochodu przez prawy bok. Dachowanie samochodu następowało na odcinku o łącznej długości około 36,4 m. W czasie przewracania się pojazdu przez dach pokrzywdzony przemieścił się w prawą stronę i wypadł z samochodu przez szybę tylnych prawych drzwi.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. C. – k. 353v., 43, 54, opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 203-223, 384v.-385/

Po zatrzymaniu się pojazdu oskarżony i pasażerka opuścili samochód. Zauważyli, że pokrzywdzony wypadł z pojazdu i leży na polu. P. G. udała się do pobliskich zabudowań, aby wezwać pomoc.

/dowód: zeznania świadka P. G. – k. 354v.-355, 10-13, 172-175, zeznania świadka S. S. – k. 355v., 199-200, zeznania świadka J. S. – k. 355v., 188-189/

K. S. został przewieziony do Szpitala (...) w O., gdzie zmarł .

Przyczyną śmierci pokrzywdzonego był wstrząs krwotoczny oraz narastająca niewydolność krążeniowo-oddechowa w następstwie doznanych obrażeń klatki piersiowej z intensywnym krwawieniem do jam opłucnych. Stwierdzone urazy powstały przeżyciowo, pod działaniem przedmiotów twardych, tępych bądź tępokrawędzistych godzących z dużą siłą, w następstwie uderzenia, uderzenia się bądź silnego ucisku. We krwi pokrzywdzonego stwierdzono 2,54‰ alkoholu, który znajdował się w fazie eliminacji.

/dowód: opinia z sądowo-lekarskiej sekcji zwłok – k. 138-140, sprawozdanie z badań na zawartość alkoholu pokrzywdzonego – k. 85-86/

P. G. doznała urazu klatki piersiowej z niewielką odmą opłucną i stłuczenia głowy – obrażeń innych niż określone w art. 156 kk, naruszających czynność narządu oddechowego i ośrodkowego układu nerwowego na okres krótszy niż 7 dni.

/dowód: opinia sądowo-lekarska – k. 203-204/

Wykonane o godzinie 6.54 badanie alko sensorem IV wykazało, że stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego R. C. wynosi 1,04 mg/l w wydychanym powietrzu.

/dowód: protokół badania trzeźwości R. C. – k. 8/

R. C. ma 31 lat i wykształcenie zawodowe – piekarz. Jest rozwiedziony, ma na utrzymaniu czworo dzieci. Jest żołnierzem zawodowym z miesięcznym uposażeniem 2400 zł. Nie był karany.

/dowód: dane osobo-poznawcze – k. 353v., dane z K. – k. 168/

Oskarżony R. C. podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do spowodowania wypadku (k. 43). W kolejnych wyjaśnieniach przyznał się do sprawstwa, zastrzegając jednak, że do zdarzenia przyczynił się pokrzywdzony, który podczas jazdy chwycił go za rękę, doprowadzając do zjechania pojazdu w prawo, a następnie odbicia w lewo. Ponadto oskarżony stwierdził, że wcześniej spożywał alkohol podczas „libacji” (k. 54v.).

Na rozprawie R. C. przyznał się do zarzucanego mu czynu podnosząc, że to nie do końca była jego wina i odmówił składania wyjaśnień (k. 353v.).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń odnośnie przebiegu zdarzenia Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadka P. G., które należało uznać za spójne, logiczne i konsekwentne. Podkreślenia wymaga fakt, iż świadek ten jednoznacznie stwierdził, że pojazd poruszał się z nadmierną prędkością, co skłoniło ją do zwrócenia oskarżonemu stosownej uwagi. Z treści zeznań wynika, że prośba o ograniczenie prędkości została wówczas przez oskarżonego zignorowana i w ocenie P. G. pojazd poruszał się z prędkością 100 km/h.

Niewątpliwie wpływ na rozstrzygnięcie Sądu w części przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu miały wnioski płynące z obu opinii (pisemnej i uzupełniającej ustnej) biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Zdaniem sądu opinie te jako pełne, niesprzeczne i i wszechstronne zasługują na walor pełnej wiarygodności. Pozwoliły one na weryfikację osobowych i nieosobowych źródeł dowodowych. Biegły wskazał w opinii pisemnej, jakie czynności przeprowadził w celu jej wydania oraz w logiczny sposób przedstawił, jakie spostrzeżenia i wnioski poczynił na ich podstawie. Z jej konkluzji wynika, że prędkość samochodu A. (...) przed wypadkiem przekraczała prędkość dozwoloną, a co za tym idzie technika i taktyka jazdy kierującego nie była prawidłowa, co skutkowało utratą panowania kierującego nad pojazdem. Nadto stan nietrzeźwości R. C. miał wpływ na jego ocenę sytuacji drogowej, technikę jazdy i podejmowane manewry oraz na wydłużenie czasu reakcji. Sąd całkowicie podzielił stanowisko biegłego, wedle którego zachowanie pokrzywdzonego K. S. polegające na prowokowaniu do

szybkiej jazdy nie powinno mieć żadnego wpływu na zachowanie oskarżonego. W sytuacji, gdy pokrzywdzony czynnie przeszkadzał w kierowaniu samochodem, oskarżony winien natychmiast zatrzymać samochód.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego odnośnie przeszkadzania przez pokrzywdzonego w kierowaniu pojazdem. Z drogiej strony należy zauważyć, iż oskarżony wobec zaistnienia takiej sytuacji nie tylko nie zatrzymał pojazdu, ale nawet nie zmniejszył jego prędkości (vide zeznania świadka P. G.). Powyższe prowadzi do wniosku, że jego wyjaśnienia bagatelizujące jego rolę w przedmiotowym zdarzeniu i przerzucające odpowiedzialność za zdarzenie na pokrzywdzonego nie mogą zasługiwać na akceptację Sądu, a co za tym idzie uwolnienie go od odpowiedzialności karnej.

Zeznania świadków J. A., E. S., S. S., J. S. i J. W. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Walor wiarygodności należy nadać opinii wydanej przez specjalistę patologa. Biegły w sposób wyczerpujący przedstawił mechanizm powstania oraz skutki obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego w następstwie wypadku. Ponadto na pełną akceptację zasługują wnioski płynące z opinii biegłego chirurga odnośnie obrażeń, jakich doznała P. G..

Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia wyniku badania oskarżonego na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wiarygodne są również pozostałe nieosobowe dowody zgromadzone w sprawie. Zostały bowiem przeprowadzone w sposób rzetelny i dokładny, przez uprawnione podmioty, zgodnie z zasadami określonymi w procedurze karnej. Poza tym żadna z obecnych stron nie podważyła ich wiarygodności, ani nawet nie domagała się ich odczytania.

Powyższa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje ocenę zachowania oskarżonego w oparciu o znamiona występku z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Wobec bowiem zaostżenia przepisów o odpowiedzialności karnej za sprawstwo czynu popełnionego w warunkach art. 178 § 1 kk, Sąd zdecydował o subsumcji w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie czynu.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, iż pomiędzy nieprawidłowym postępowaniem R. C. polegającym na niezapanowaniu nad kierowanym przez siebie pojazdem na skutek nadmiernej prędkości, zjechaniem z drogi, doprowadzeniem do dachowania a doznaniem na skutek tego przez pokrzywdzonego K. S. obrażeń, które doprowadziły do jego zgonu istnieje adekwatny związek przyczynowy.

Podstawowym znamieniem przesądzającym o bezprawności czynu oskarżonego jest naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. R. C. kierując samochodem osobowym, był uczestnikiem tego ruchu. Dla jego uczestników oznacza to obowiązek przestrzegania przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. W świetle art. 19 ust. 1 tej ustawy kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Nadto kierowanie przez oskarżonego pojazdem w stanie nietrzeźwości należało uznać za umyślne naruszenie zasad ruchu drogowego.

W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności mogące wyłączyć lub ograniczyć winę oskarżonego, a stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy i definiuje go dramatyczny skutek w postaci śmierci pasażera pojazdu. Na niekorzyść oskarżonego należało poczytać fakt, iż oskarżony naruszył umyślnie zasady ruchu drogowego.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego dotychczasową niekaralność.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1kk (przy omyłkowym pominięciu art. 4 § 1 kk) kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności będzie adekwatną reakcją karną na jego bezprawne zachowanie i spełni swe cele zarówno wobec oskarżonego jak i w zakresie prewencji generalnej.

Przepis art. 63 § 1 kk obligował Sąd do zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 7 sierpnia 2016 r. godz. 13.30 do dnia 3 stycznia 2017 r. godz. 14.50 na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności, przy przyjęciu że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Obowiązek orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wynika z art. 42 § 3 kk

Na podstawie art. 43 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu do właściwego wydziału komunikacji dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów.

Przepis art. 47 § 3 i § 4 kk uzasadniał orzeczenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. A. kwoty 3.000 złotych tytułem nawiązki. Brak jest natomiast w ocenie sądu podstaw do orzekania takiego świadczenia na rzecz E. S. , której sąd mylnie przyznał status oskarżycielki posiłkowej. E. S. jest bowiem była żoną pokrzywdzonego , z którym nie utrzymywała żadnego kontaktu i który w żaden sposób nie partycypował w kosztach utrzymania ani jej ani ich dorosłej córki.

Na podstawie art. 44 § 1 kk Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodu rzeczowego pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa.

W oparciu o art. 230 § 2 kpk nakazano zwrot oskarżonemu jako osobie uprawnionej dowodów rzeczowych zbędnych dla postępowania .

O kosztach sądowych i opłacie orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 152 ze zm.).